

COLLEGE VAN BEROEP
VOOR DE EXAMENS

No 2010/10/319

HET COLLEGE VAN BEROEP VOOR DE EXAMENS

Uitspraak doende op het beroep van [naam appellante], gericht tegen de fictieve weigering van de examencommissie van de faculteit der Sociale Wetenschappen, verweerster, om een besluit te nemen zoals bepaald in de uitspraak van het College van Beroep voor de Examens van 25 november 2008.

I. Loop van het geding

Appellante heeft op 23 juni 2009 een pro forma beroep ingesteld tegen het uitblijven van een beslissing van verweerster naar aanleiding van het advies van de arbiter die door beide partijen was aangewezen om advies uit te brengen in het tussen partijen spelende geschil. Appellante heeft tot uiterlijk 13 oktober 2009 de gelegenheid gekregen de gronden van haar beroep aan te vullen. Op 27 september 2009 is dit door appellante gedaan. Het beroepschrift is ontvankelijk. Op 16 november 2009 is namens het College aan verweerster medegedeeld dat de voorgeschreven procedure vereist dat verweerster in overleg met appellante nagaat of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Verweerster heeft bij schrijven van 26 november 2009 aan het College laten weten een poging tot minnelijke schikking zinloos te vinden en dient een kort verweerschrift in. Het beroep is behandeld ter zitting van het College op 2 maart 2010. Appellante is in persoon verschenen. Verweerster werd vertegenwoordigd door [...] en [...], resp. voorzitter en lid van de Examencommissie. Partijen hebben hun standpunten mondeling toegelicht.

II. Feiten en geschil

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting, gaat het College uit van de volgende feiten. De uitspraak van het College van Beroep van 25 november 2008 heeft ertoe geleid dat appellante en verweerster zijn overeengekomen wie als arbiter zou optreden om het geschil tussen partijen te beslechten. Deze arbiter heeft vervolgens, na onderzoek, een advies opgesteld dat aan beide partijen ter hand is gesteld. Appellante heeft naar aanleiding van het advies nadere uitleg gevraagd. De arbiter heeft haar deze gegeven. Appellante heeft vervolgens aan het College van Beroep gevraagd na te gaan of het advies van de arbiter voldoet aan de opdracht, zoals omschreven in de uitspraak van 25 november 2008. Het College heeft appellante geantwoord dat het daartoe niet zou overgaan. Het is immers niet de taak van het College om toe te zien op de wijze waarop aan die uitspraak uitvoering is gegeven. Het College heeft appellante er wel op gewezen dat het advies tot een nieuwe beoordeling zal leiden, hetzij na het aanpassen van onderhavig werkstuk, hetzij – indien appellante niet overgaat tot aanpassing van het werkstuk – van de al eerder beoordeelde tekst. Appellante kan tegen deze beoordeling opnieuw beroep aantekenen. Alleen op die wijze kan het College zich uitspreken over de gevolgde procedure. Appellante heeft daarop aan verweerster laten weten zich niet te kunnen vinden in het advies, omdat de voorgeschiedenis bij het tot stand komen van haar scriptie naar haar mening onvoldoende is meegewogen. Verweerster is op grond daarvan tot de conclusie gekomen dat een nieuw besluit niet noodzakelijk is. De scriptie van appellante is immers niet gewijzigd, waardoor een nieuwe beoordeling gelijk zou zijn aan het reeds toegekende cijfer.

III. Standpunten van partijen

Appellante stelt dat door verweerster niet wordt voldaan aan hetgeen door het College is gesteld in de uitspraak van 25 november 2008. Het onderzoek van de arbiter is gebaseerd op foutieve aannames. Bovendien heeft verweerster de door het College gestelde termijn voor afhandeling van het geschil ruimschoots overschreden.

Verweerster ziet het beroep van appellante als een vordering tot het toekennen van een voldoende voor haar scriptie zonder dat ze in de scriptie wijzigingen heeft aangebracht. Daarmee is naar de mening van verweerster een einde gekomen aan de procedure die appellante is begonnen. De situatie is immers niet veranderd, waarmee de beoordeling van de scriptie vaststaat. Verweerster wijst er op dat de beoordeling aan de examinerator is en niet aan verweerster. Verder stelt verweerster dat een beoordeling gebaseerd wordt op het eindresultaat, niet op grond van geleverde inspanningen. Appellante heeft naar de mening van verweerster sinds augustus 2007 de gelegenheid gehad haar scriptie zo aan te passen dat een voldoende gegeven had kunnen worden.

IV. Overwegingen van het College

De crux van de uitspraak van het College van 28 november 2008 is dat een voor beide partijen aanvaardbare arbiter advies uitbrengt over het geschil. De door verweerster voorgestelde arbiter is aanvaard door appellante. Het advies van de arbiter houdt, anders dan appellante stelt, naar het oordeel van het College wel rekening met de voorgeschiedenis bij het tot stand komen van de scriptie van appellante (conclusie van het advies, 2^e alinea). De arbiter heeft ook aangeboden er op toe te zien dat de voorgeschiedenis wordt meegewogen bij de beoordeling van de herschreven scriptie (brief van de arbiter van 13 mei 2009 aan appellante). Uit de beschrijving die de arbiter van het geschil geeft, blijkt dat de stap die appellante heeft gezet nadat de eerste beoordelaar haar scriptie met een onvoldoende had gewaardeerd, om een derde beoordelaar te eisen, is ingegeven door haar wens haar studie snel af te ronden. Alleen zo kon zij nog binnen het doctoraalprogramma afstuderen. Daardoor heeft naar het oordeel van de arbiter de gebruikelijke procedure, waarbij begeleider, beoordelaar en student overleggen hoe de scriptie kan worden aangepast, waardoor alsnog een voldoende zou kunnen worden verkregen, niet plaatsgevonden. Het geschil is volgens de arbiter hierdoor ontstaan.

Het College van Beroep bevestigt de opvatting van verweerster dat noch de arbiter, noch verweerster zelf, doch de examinerator bevoegd is een beoordeling van de scriptie te geven.

Verweerster heeft van haar kant niet tijdig de vereiste stappen in de procedure gezet, ondanks duidelijke instructies daartoe van het College. Evenmin heeft verweerster bewerkstelligd dat een nieuwe beoordeling zou worden gegeven van de niet-herschreven scriptie, zoals was voorgeschreven. Dit mag een overbodige actie lijken, hierdoor ontbreekt een voor beroep vatbaar besluit, hetgeen voor appellante tot onduidelijkheid heeft geleid. Daarmee heeft verweerster de rechtsgang bemoeilijkt. Het advies van de arbiter is alleszins redelijk. Appellante heeft gesteld dat het advies van de arbiter tekortkomingen bevat, maar zij heeft naar het oordeel van het College niet aannemelijk gemaakt dat het advies anders zou moeten luiden wanneer deze door haar gestelde tekortkomingen er niet waren geweest. Daarbij acht het College van belang dat aanpassing van de scriptie door appellante volgens de brief van de arbiter van 13 mei 2009 naar het oordeel van de door hem gesproken betrokkenen in één à twee weken te doen moet zijn. Cruciaal daarbij is volgens de arbiter de fase van het opstellen van een werkplan.

Het geschil tussen partijen kan worden opgelost wanneer het advies van de arbiter wordt gevolgd.

Appellante zal daartoe de eerste stap moeten zetten door contact op te nemen met haar begeleider.

V. Uitspraak

Het College verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan te Amsterdam, op 2 maart 2010 door mr. dr. N. Rozemond, voorzitter, prof. dr. L.H. Hoek, prof. dr. A.P. Hollander, mw. drs. T. Mekking, prof. dr. H.A. Verhoef, leden, in aanwezigheid

van mr. drs. J.G. Bekker, secretaris.

Was getekend,

mr. dr. N. Rozemond
voorzitter

mr. drs. J.G. Bekker
secretaris